

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **HOOX CZ s. r. o.**, Havlíčkova 1026/6, Praha 1, zastoupené advokátem Mgr. Václavem Voříškem, Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. července 2019, čj. KUKHK-14806/DS/2019/DV-4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. srpna 2020, čj. 31 A 41/2019 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a kasační řízení

[1] Žalobkyně je provozovatelkou vozidla, jehož řidič dne 15. května 2018 porušil pravidla silničního provozu tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci (50 km/h) o 8 km/h. Městský úřad Dvůr Králové nad Labem proto žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), pro porušení § 10 odst. 3 a § 18 odst. 4 tohoto zákona a uložil jí pokutu 1 500 Kč. Žalobkyně podala proti rozhodnutí městského úřadu ze dne 11. března 2019 blanketní odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 10. července 2019. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud rovněž zamítl.

[2] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní namítá, že krajský soud nesprávně vypořádal její žalobní námitku, podle níž nebyla včas zpravena o tom, která úřední osoba bude rozhodovat o jejím odvolání. Krajský soud neměl sám posuzovat, zda byla oprávněná osoba podjatá, ale jen to, zda mohou tvrzené důvody hypoteticky podjatost zakládat (k tomu stěžovatelka odkázala na rozsudek NSS ze dne 30. listopadu 2017, čj. 4 As 205/2017 - 21).

[3] Podle stěžovatelky nebylo místo přestupku dostatečně určité a srozumitelně vymezeno. Závěr krajského soudu, že obec Horní Dehtov je jen částí obce Třebihošť, nemá oporu ve spisu. Krajský soud rozhodl v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 11. září 2015, čj. 2 As 111/2015 - 42. Z výroku nevyplývá, že bylo měřeno právě v úseku, na němž obecní policie směla měřit.

[4] Policie sice dala souhlas s měřením v obci, ale jen v úseku dlouhém 346,6 metrů, který však nijak nevymezila. Mapa se zakresleným měřeným úsekem ve správním spisu nemůže mít žádný význam, neboť ji do spisu zakládal až následně správní orgán.

II. Právní hodnocení

[5] Kasační stížnost není důvodná.

K oprávněné úřední osobě

[6] Podle § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.

[7] Stěžovatelka v žalobě namítala, že jí žalovaný na její žádost včas nesdělil jméno oprávněné úřední osoby, která bude rozhodovat o odvolání. Stěžovatelka proto neměla čas na to, aby vznesla námitku podjatosti (což bylo podle stěžovatelky cílem žalovaného). Oprávněná úřední osoba je tedy podle stěžovatelky podjatá, neboť se ji snažila zbavit možnosti podat námitku podjatosti. Důvodem je zřejmě skutečnost, že tato osoba má negativní citový vztah ke stěžovatelčinu zmocněnci, který se značnou úspěšností vystupuje ve větším počtu správních řízení, a někdy ve svých rozhodnutích dává nepokrytě najevo antipatie k tomuto zmocněnci.

[8] Stěžovatelka v žalobě uvedla, že žalovaný vypravil informaci o jménu oprávněné osoby dne 8. července 2019 v 15:29 hodin, doručena jí byla dne 11. července 2019 v 19:42 hodin. Napadené rozhodnutí o odvolání žalovaný vypravil dne 10. července 2019 v 13:40 a stěžovatelce bylo doručeno dne 11. července 2019 rovněž v 19:42 hodin. Tyto údaje potvrdil jak žalovaný ve vyjádření k žalobě, tak krajský soud (bod 21 napadeného rozsudku). NSS je tedy bude považovat za nesporné a bude z nich vycházet, ačkoli ze správního spisu, který měl NSS k dispozici, je vyčíst nelze.

[9] Krajský soud stěžovatelčině žalobní námitce nepřisvědčil. Shledal, že namítaná vada řízení by mohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného jen tehdy, pokud

pokračování

by o stěžovateli odvolání rozhodovala skutečně podjatá osoba. To však v této věci prokázáno nebylo, neboť stěžovatelka nespojuje námitku podjatosti s žádnou rozumnou konkrétní skutečností, její tvrzení jsou obecná a spekulativní. Podjatost navíc nelze spojit s vlastním výsledkem řízení a (ne)uspokojením účastníka řízení.

[10] Stěžovatelka s tím nesouhlasí a namítá, že krajský soud neměl sám posuzovat, zda byla oprávněná osoba podjatá, ale jen to, zda mohou tvrzené důvody hypoteticky podjatost zakládat, což v této věci bylo splněno.

[11] S tímto stěžovateli hodnocením NSS nesouhlasí. Žalovaný sice pochybil tím, že stěžovatelku vyrozuměl o oprávněné úřední osobě až ve chvíli, když už prakticky nemohla vznést námitku podjatosti, tato vada však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, pro niž by měl soud napadené rozhodnutí zrušit (srov. rozsudek NSS ze dne 22. března 2017, čj. 2 As 322/2016 - 39, a z dlouhé řady dalších například rozsudek NSS ze dne 20. října 2020, čj. 6 As 169/2020 - 57, v němž řešil soud téměř totožnou námitku). Stěžovatelka se dozvěděla jméno oprávněné úřední osoby současně s rozhodnutím žalovaného, a mohla tedy uplatnit důvody, pro něž považuje tuto osobu za podjatou, v žalobě, což ostatně učinila. O důvodnosti takové námitky si může učinit úsudek i soud (srov. rozsudek NSS ze dne 20. listopadu 2014, č. j. 9 As 121/2014 - 33).

[12] V rozsudku 4 As 205/2017, kterým argumentuje stěžovatelka, NSS posuzoval situaci, v níž žalobce v žalobě uvedl konkrétní důvody domnělé podjatosti oprávněné úřední osoby, které „*nešlo apriorně označit za nerelevantní*“. To však není tento případ. V této věci krajský soud správně vyhodnotil, že stěžovatelčina tvrzení o podjatosti úřední osoby jsou nekonkrétní a spekulativní a pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby zakládat nemohou (podobně též rozsudek NSS ze dne 27. dubna 2020, čj. As 473/2019-39, bod 24, či ve věci 6 As 169/2020, bod 18).

[13] NSS tedy stěžovateli námitce nepřisvědčil.

K místu spáchání přestupku

[14] Místo spáchání přestupku je ve správním spisu vymezeno jako „*obec Třebihošť, Horní Dehtov, silnice II/300 směr Hořice, okres Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4A – Obec a IZ 4b- Konec obce*“.

[15] Stěžovatelka v žalobě namítala, že místo přestupku nebylo vymezeno dostatečně určitě, neboť žalovaný označil hned dvě obce: Třebihošť a Horní Dehtov. Krajský soud jí nepřisvědčil, neboť Horní Dehtov je místní část obce Třebihošť. Tento závěr však podle stěžovatelky nemá oporu ve spisu.

[16] NSS stěžovateli pochybnosti nesdílí. Fakt, že Horní Dehtov je částí obce Třebihošť, je skutečností obecně známou (notorietou) ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, kterou není třeba dokazovat, a je nadbytečné, aby soud či správní orgán uváděly, jak se ji dozvěděly (srov. též rozsudek NSS ze dne 12. dubna 2011, čj. 1 As 33/2011 - 58, č. 2312/2011 Sb. NSS, body 24 a 25). Stěžovatelka si tuto informaci mohla snadno zjistit z veřejně dostupných informací na internetu či jinde. Ani z žádné formulace ve správním

spisu nevyplývá, že by správní orgány považovaly Horní Dehtov za samostatnou obec; slovo „obec“ je vždy uvedeno jen před Třebihoštěm.

[17] Stěžovatelka namítá, že názor krajského soudu, podle něhož fotodokumentace ve správním spisu konkretizuje místo přesněji než s přesností na celou obec, je v rozporu s názorem NSS vyjádřeným například v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015 - 42.

[18] Ani s tím NSS nesouhlasí. Předně v této věci nebylo místo v rozhodnutí městského úřadu ani rozhodnutí žalovaného vymezeno s přesností na celou obec, jak zavádějícím způsobem formuluje stěžovatelka, ale rovněž místní částí, číslem pozemní komunikace a směrem jízdy. Krajský soud rovněž správně poukázal na to, že součástí správního spisu je též informace o přesném času měření i potřebná fotodokumentace (bod 27 napadeného rozsudku). V rozsudku 2 As 111/2015 soud řešil parkování bez zaplaceného parkovného a shledal jako nedostatečně vymezené místo deliktu ve výroku rozhodnutí označené jen ulicí, na niž se nacházela jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. To se této věci nepodobá. Zde totiž policie zjistila přestupek úsekovým měřením v úseku dlouhém 346,6 metrů, nikoli na jednom konkrétním místě. Místo přestupku je vymezeno dostatečně určitě na to, aby nemohl být skutek, za nějž byla stěžovatelka shledána odpovědnou, zaměněn s jiným.

[19] Stěžovatelka namítá, že z výroku nevyplývá, zda bylo měřeno právě v úseku, na němž obecní policie směla měřit. To však z výroku vyplývat nemusí. Stačí, že to vyplývá z obsahu správního spisu (v kombinaci s dalšími dokumenty mimo jiné též z fotografií a údajů z rychloměru při vjezdu a odjezdu vozidla do měřeného úseku).

K úseku měření určenému policií

[20] Podle § 79a zákona o silničním provozu je obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel, ovšem výhradně na místech určených policií; přitom postupuje v součinnosti s policií.

[21] Tato podmínka podle stěžovatelky nebyla splněna, protože policie sice dala souhlas s měřením v obci, ale jen v úseku dlouhém 346,6 metrů, který nijak nevymezila. Mapa se zakresleným měřeným úsekem ve správním spisu nemůže mít žádný význam, neboť ji do spisu zakládal až následně správní orgán.

[22] Ani této námitce NSS nepřisvědčil. Policie (Dopravní inspektorát Policie České republiky při Územním odboru Trutnov) souhlasila s uskutečněním měření úsekové rychlosti v úsecích „dle přílohy tohoto vyjádření“ (viz vyjádření na č. l. 32 správního spisu). Na dalším listu jsou návrhy obecní policie na úseky měření, mimo jiné v bodě 3 „Úsek – Horní Dehtov, Třebihošť, směr Hořice, délka měřeného úseku 346,6 m“. Návrh obsahuje i mapku se zakreslenými lokalitami (byť špatně čitelnou). Hned za ní je ve spisu založena další podrobná mapka s konkrétně vyznačeným měřeným úsekem v Horním Dehtově. Bez ohledu na to, zda tuto druhou mapu založil do spisu až městský úřad, vůbec nic ve spisu nenaspovídá tomu, že by úsekové měření probíhalo na jiném místě, než schválila policie, a podmínka podle § 79a zákona o silničním provozu tak nebyla splněna, právě naopak.

pokračování

III. Závěr a náklady řízení

[23] Soud nedal stěžovatelce za pravdu v žádné z jejích námitek, a proto její kasační stížnost zamítl.

[24] Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti; žalovanému nevznikly v řízení náklady, které by se vymykaly z jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2022

Zdeněk Kühn
předseda senátu